

den Udgift, og i Dag møde vi nu den samme Erklæring, og den vil naturligvis gaa igen med Hensyn til det næste Forslag, det følger jo af sig selv. Stillingen er altsaa nu den, at Regeringen erklærer, at den ikke har Penge at undvære af Statskassen til at paabegynde disse Reforme. Jeg kan ikke nægte, at dette Svar fra Regeringens Side har overrasket mig en Del. Det er ikke ret mange Aar siden, at jeg udgik som Medlem af dette Ting, og da havde vi en Kassebeholdning af godt og vel 60 Millioner, og i den Tid, den nuværende Regering har siddet ved Roret, ere de aarlige Indtægter stegne saaledes, at de nu ere 12 Millioner mere, end de vare den Gang. At Regeringen efter at have saadanne finansielle Kort paa Haanden, nu, saa snart der er Tale om borgerlige Reforme, straks skal møde med en saadan Erklæring, anser jeg for meget sørgeligt, meget sørgeligt for os og ogsaa meget sørgeligt for Regeringen, thi det viser kun det sørgelige Resultat af dens langvarige Virksomhed og indeholder i sig selv en aldeles afgørende Kritik af dens Finansstyrelse. Nu ved jeg meget godt, at den ærede Finansminister vil træde frem og vise os en glimrende Status; han har købt Jærnbaner og lostet baade det og det, og Statskassens Stilling er ingenlunde uheldig. Ja, til Status'er har jeg ikke stor Fjæds, det kommer an paa, hvorledes de opstilles. Vi kunde maaske i denne Status faa mindre værdifulde Ting at se, den halve Snes Millioner til Vestindien er f. Eks. ikke meget værd. Disse Status'er lægger jeg ikke videre Vægt paa, de have ikke væsentlig Betydning. For mig er Faktum det, at saa snart vi skulle til at begynde paa borgerlige Reforme, saa standser Regeringen os straks og siger: vi have ingen Penge. Jeg er fuldt inde paa, at Regeringen virkelig nærer Velvilje for disse Reforme, at Regeringen gerne vilde rædde Haand til dem, jeg er vis paa, at den maaske vilde fremme dem med ligesaa stor Sympati som vi andre, naar den kunde, men ifølge sit finansielle Syn kan den ikke gøre det. Det er netop det sørgelige, at Regeringen selv mener, at det kan den ikke. Naar den endda stod paa det Standpunkt, at den ikke vilde, saa var det en anden Sag, saa saa det slet ikke saa sort ud. Regeringen har jo givet Penge ud paa

jaa mange Punkter, men Hovedulykken er naturligvis den store Udgift, som Regeringen har foretaget til de militære Foranstaltninger, hermed ere Pengene væsentlig gaaede bort. Heldigvis har Oppositionen i denne Sal ikke et slet saa mørkt Syn paa vor finansielle Tilstand som den ærede Konseilspræsident. Vi have nemlig hørt af Flertallets Ordfører her, at han mener, at der meget godt kan indføres saadanne Besparelser paa Finansloven, at vi kunne bære de Udgifter, som disse nu forelagte Forslag ville medføre. Jeg er vis paa, at Ordføreren ikke vilde have udtalt disse Ord, uden at han var fuldt overbevist om deres Rigtighed, og jeg er overbevist om, at det ærede Finansudvalg ved Afgivelsen af sin Betænkning vil vide at fremlægge Beviser for, at denne Udtalelse ikke er Mundsvæjr, men at den virkelig er rigtig. Stillingen er altsaa saaledes, at det finansielle Syn hos den ærede Regering og det finansielle Syn hos Oppositionen ikke falde sammen, men ere ikke saa ganske lidt forskellige, idet Oppositionen hylder Besparelsepolitikken og mener, at vi kunne hjælpe os med den for det første. Resultatet er saaledes, som det foreligger nu, det, at vi straks ved den første Begyndelse paa at realisere det agrariske Program ere tørte fast, at vi straks have mødt Modstand hos Regeringen, og at det ikke kan komme videre, anser jeg for en given Ting. At vi ikke kunne komme over alle disse Punkter, er klart allerede deraf, at Oppositionen har et andet finansielt Syn end den højtærede Finansminister. Naar Oppositionen er af den Mening, at vore Finanser godt kunne svare til at afholde Udgifterne til disse Love uden Kompensationslove, saa kan den selvfølgelig ikke gaa med til at give disse sidste, men den maa blive ved at hævde sit Standpunkt, ligesom Regeringen selvfølgelig fra sin Side vil vedblive at hævde sit Standpunkt. Det er altsaa fuldkommen berettiget, naar jeg siger, at vi ere tørte fast, naar jeg betragter det saaledes, at vi have mødt en Modstand, som er uovervindelig.

Men naar nu Stillingen er saaledes, kan man ikke undgaa at tænke ved sig selv: Hvorlænge mon nu egentlig dette Væsen skal vare? Hvorlænge skulle disse uheldige provisoriske Tilstande opretholdes i vort